

VÝŠ A VÝŠE

Román V. Lužické.

"Na štěstí jsem přišla v čas, a bych vášnivě odzbrojila. Byly nebezpečné!"

"Kdo si jen vymyslí tuto obzalobu? Tento muž je onen učenec Holub, který u barona na Dřevnici bydlí a arehivový tamnější prozkoumává. Tedy i tam snad už moje jméno zkaleno! Týden tomu, co zde baron nebyl!"

"Netrapte se pro barona! Zde jde o více! Skandál v krajině, jméno vaše v posměch uvedeno; jednou zležen spadnete z výše. Nemáte-li nimbů jména více, dovolí-li si o vás říci ten a onen to a ono, pozvolna kámen za kamenem s podstavce vašeho se vytrhne, až sřítí se a vy s ním! V malých poměrech škodí i sebe menší skvrna, a Vrbice jsou malé město!"

"Kdo se takto asi mstí?" zvolal Hrdina. Odpověděl si na tuto otázku už sám jmenem: Irma, ale tážal se, aby uslyšel odpověď ženinu.

"Za tím je žena," odpovídala mu. "Ženský to způsob osočování!"

"Žena," opakoval. "Ano, žena," pokračovala klidně a vážně Hrdinová, která jednou ranou chtěla očistiti si rodinný vzduch. "A jmenuje se paní z Bělopolce."

Uděla do živého. Hrdina se bou trhl, jako by se před ním bylo zablýsklo. Nehyl si jist, mnoho-li asi o jeho dvorném zahřívání s Irinou ví, což, žena uzavřená, o které si myslel, že je příliš dobrá, než aby byla bystrou, a která mu v okamžiku tomu již řekla: "ženy neoklamete!" Rkne-li mu to podruhé? Začínal se jí skorem bát. Úpřev na ni tážavě oči, opakoval zdouha: "Paní z Bělopolce? A proč by ta se na mně mstila?"

Hrdinová se trpce usmála. "Proč se ženy mstí?" pravila. "Zde vidíte list její, ve kterém se děkuje za pozvání a zároveň je zamítá. Sloh i způsob, jakým to učinila, je urážlivý. Ona se zřejmě hlásí ku nepřátelství, proč bych nehledala i ji v tajném pisateli listu svého?"

Hrdina sám ji v tom poznal a proto neodporoval. Nevědla co říci, aby věc nezhorsil, mlčel. Hudba se blížila k Dubínu, ve Vrbicích se zvonilo dále všem zvonů. I zvuky písně nábožné zavívaly do pracovny. Zvuky tyto nábožné jako by vyluzovaly ze srdce ženy jindy tiché a trpící veškerou utajenou a potlačenou bolest. Slzy draly se jí v oči, ale moel je udušila. Znala muže, se kterým chce v tomto okamžiku účtovat, a věděla, že slabost její byla by silou jeho. Podmanil by ji, ukázal jí, že se mylíla, její urazila a přeměnil by právo její ve vinu.

"Pozorovala jsem, že mezi ní a vámi se stalo nedorozumění ano zjevná roztržka, poněvadž nezavítala sousedka krásná na Dubín od onoho dne, kdy přijela mne zvát do spolku a rozestlá se od nás vraceła na Olšově."

Hrdina se zarděl hněvem a studem. Oči jeho svítily jako dva ohně a bodaly jako dva meče. Tak chladně mu to vypravuje, jako by se jí to ani v nejmenším netýkalo, a přece každé slovo její bodá, jako by je byla naostřila. Na zadlém obličej jeho jako by se blesky křičovaly, každým okamžikem mohly vyáležnouti z očí plamen hněvu, a pak běla!

Mnoho zajisté se Hrdinová odvažila. Říci manželce, že zná ženu slabost jeho, jest lékem, který dá, a lékař nemocnému ve stavu beznadějném, kdy váhy života již úplně padají na stranu smrti. Tak jen v okamžiku zoufalém řekne rozumná žena manželce slovo podobné a rozhodné. Buď si sčká, co strátíla, buď na věky strátí, co bylo ještě jejího: útu.

"Zdá se, že mne ohrožujete, madame," pravil Hrdina, nutě se, a-ly byl kliden. "Nemohla jste si zvoliti okamžiku věru chodujícího pro rodinnou rozepř. Slyšte, lid už se blíží. Mají-li býti vášni svědky, kterak mne tupíte!" Právot se blížil. Již bylo lze rozeznati hlasy a znění piano na baňce. Lid zpíval v předtém sboru krásnou píseň k svatě Anně.

"Ať se jak chce se mnou děje, Ty svatá Anno jsi má naděje!"

"Ó, Maria, matko krásného milování!" zvolala potichu z hloubi srdce Hrdinová. "Neopouštěj mne nyní!" Vážně, tónem laskavým, pravila k choti: "Daleka jest mne každá myšlénka, která by chtěla mého urazití aneb ponížiti mohla. Je vám třeba protiváhy, a kde jí nalžete, než v rodině, v míru se ženou, která vám přibáhalo věrnost až do hrobu, která s vámi chce snášeti dobré i zlé? Právite, že chce svědku míti? Ó, pak neznáte choti své! Důstojnost moje ženská nepřipustí, a bych jen pohledem sdělila se s někým o svoje myšlénky a city. Nejsm loutkou, která jednou tak a podruhé jinak se tváří, jsem ženou!"

"Proč jste mlčela dříve a proč mluvíte nyní?" zvolal manžel.

"Měla-li jsem snad prositi za to, co se vynutiti nedá; měla-li jsem moel práva svého domáhati se manželovy přízně? Či měla-li jsem snad hájiti se a učiniti ze závavy, jež oživuje a zapuzuje pouze nudu, provinění? Nikoliv. Já jsem nechtěla, aby kdo mne litoval, anebo jen tušil, že mám přičinu se smoutiti. Nechej, aby na mne ukazovali lidé; hle, toté žena, která nedovedla si udržeti manželovu lásku."

Procesi Vrbické již bylo u sadu a táhlo zvolna koľ zámku. — Hudba, nábožné zpěvy zavzvívaly k oběma manželům jako hymna vítězství, Hrdina za řeči manželčiny ziral k zemi a přecházel prudce po komnatě. Ji to nemálo, co mu chtěla říci, řekla mu. Když domluvila, přistoupil Hrdina k oknu. Uzářil právod ubíratí se kolem. Velký dav lidí kráčel za knězem, družičky přinášely svíčky svíce, hudba hrála, lid zpíval, korouhve vlály ve vzduchu, a všechno, jakkoliv rázu nábožného, připomínalo život na slávu světskou. Tento lid i jej velebil, tento lid jej může však také tupití, nedovede-li si udržeti přízně a úcty jeho. Hrdina se rozpomínal, ne-li lépe uzavřítí mír s chotí, které nemohl upřítí velkého obdivu. Málo žen by bylo choulstivou tuto otázku manželskou pojednálo tak důstojně, s takovým taktem, jako ona. Okamžik byl vhodný. Hrdina si pravil, že nebude pokolením, přijme-li snít z ruky ženiny, která dovede hájiti etí jména jeho, byt i nebyl život její manželčiny se štěstím. Obrátil se k choti. Stála posud na téže místě a hleděla za ním. Připadala mu tak vznešenou, hrdou ve své ženské etnosti, že se začínal opět rozpakovati, má-li jí odpustiti, anebo má-li jí potrestati, že byla u přímnou a velkodušnou. On nechtěl ženy, která by srdcem, duchem i činem výše jeho stála. — "Tedy z hrdosti jste mlčela!" zvolal a nevolil. "S hrdostí také odpouštíte!"

Vzpřimila se tu postava Hrdinová, a hlava její výše se povznášla. Pohlédla na něho významně. Pohléd mu pravil: "Muži ledový, což nevidíš hlubokou lásku moji, která trpí a miluje? Lásku, po které se netážeš, které neceníš a nezastihuješ?"

Hrdina byl známen tímto pohledem ženiným a ještě více rozechvěn zvukem hlasu jejího, když pravila: "Ne z hrdosti!"

Přistoupil k ní blíž a vzal jí za ruku. "Proč tedy?" tážal se.

Zaměřila se a sklopila hlavu vzápětí. Hrdina byl jako u vidění. Což ještě nikdy na svoji chot nepohlédl, anebo se ona změnila? Zdálo se mu, že zářil obličej její leskem, ve kterém byla povabnou a vznešenou. Byl to pouze okamžitý odlesk duševní krásy, který kouzlem ohepnal její tvářnost a postavu. Stěží pak, že chot k ní se blížil, jako slunce osáčilo její obličej.

"Proto že vás miluju!" zvolala hlasem nadšeným a ohnivým. V těchto slovech byla celá duše její. Žvířila jimi.

"Floro!" zvolal Hrdina a obejmul ji vše.

Ona se zachvěla a ucouvla políbení jeho.

"Ne, ne, nyní ne!" volala ardec ženské.

"Slyšte hrčení povozů," pravila. "Je pouť a hosté naši se už sjíždějí. Podařte mi rámě, milý manžele, půjdeme do kostela!"

V kávové společnosti.

Vrbice jest město úhledné a dosti výstavné. Je sídlem úřadův, má mimo obecnou školu nižší gymnasium, několik větších průmyslových závodů, živý obchod, akciový pivovar a četný počet hostinců. Dláždění, vodovody, kanalizace, okrášení města jsou otázky v plenkách. Odpustte, že vás uvádím do Vrbice v pozdní dobu podzimu, kdy město podobá se bařině blátivé, že je věru se zázkramem, neuteone-li v něm některý bodrý občan neb avizná Vrbičanka.

Pokrmné nebe listopadové snižuje se nade městem, šedá oblaka jeho věže kostelní již již dotýkati se zdají, a sblíhují, že sešlou snih nebo dést na zemi. Je odpoledne, ale tma jako u večer. Ulicemi skučí víchř, odnáší s hlav klobouky a zahání lidi do domův; proto je tak pusto ve městě.

Vejdeme do bytu útulného, kde není zima, není tma a není pusto, kde smích a hlasitý hovor přehluší i skučení větru i zpěv Melusin v komně starobylého domu na náměstí s podloubím ze silných zdí, jež jako pevnostní hradba chrání přístup ku vchodu. Tmavou síní, po tmavých úzkých schodech, jež se vinou jako skalním průsmykem mezi zděmi, přijdeme do prvního patra, kde září světlo a kde bydlí paní Pravomila, básnička "Zvonků."

Jak milý je za takového listopadového odpoledne teplý příjemný pokoj, naplněný vínem umělem, ozdobně komfortem, kde na tabuli bohatě vystrojenou stávi se kávové náčiní.

U paní Váňdybylové je dnes velmi hlubou a živo, že oživil až z toho pan manžel a utekl se do besedy, kde jej vítali, ale přehodilo jeho se nedivil, nebo celé město vědělo už tři dni, že dáva dnes básnička "Zvonků" kávovou společnost.

Kávová společnost! Zvuk to čaromocný v jednotvárnosti života maloměstského. Krásné šaty se zase oblekou, nové ukáží, noviny vymění, nuda oživí, suchopar ožive. Dámy jsou při kávě. Kouzelná moc nápoje libezného proudla v žilách jejich a jazýčky se rozpoutávaly. Dříve měla vždy jen jedna a jedna sóla, ale nyní nastalo sborové mlhuení.

"Tabule se dnes jen ohýbá," řekly si dvě a dvě zde. "Toté s podivením, jak se dnes dála vidět!" pravily tam. Obdivovaly se pečivu, prohlížely, zda se zdarilo, okoušely, je-li chutné, ta neb ona na prosila za předpis a když všecko okoušely a znamenitě! výborné! do vesetna se navolaly, rozbalily své punčošky nebo háčkování a nyní se oetla teprve zábava v živém proudu.

Rabinský žert, že bál, rozdával lidem hovornost, dal Evě a s ní pokolení ženskému devět dílů, muži pak zbýly díl desátý, je přece jen pravdivý," byl by řekl pan profesor, kdyby v oživeném svém domě byl zůstal.

Žádné pravidlo bez výjimky, praví se; proto i zde činily si dvě paní v čele společnosti. Oběma buň se sčázelo na daru řetí, buň že si výrok sv. Pavla přilíš vzaly k srdci, aby vždy mlčely, ohmžuje se na křvání hlavou. První byla paní purkmistrová Vrbická, vysoká, hubená postava, plati tmavé, jejíž obličej vypadal jako pergament. Otáčela občas oči jako vosková loutka, a mechničky hýbala prsty při pletení. Druhá, paní radová, tčná dáma, ověšená zlatem, oděná v hedvábí těžké, jen si oddychovala a se usmívala. S každé strany těchto výjimek pravidla seděly zase jejich protivy. U paní radové mlá, suráča, ale jako rtuť čilá paní notářová, jejíž oči se svítily a ústa byla ve stálém pohybu; u paní purkmistrové významná postava paní poštmistrová, první strojilky ve Vrbicích, která byla tamější žurnálem modním. Ostatních nepřevládá, abych opakováním nebudila. Byly to paničky mladá, starší, hezké, nehezké, slečinek několik a dvě staré slečny, Vrbické tetičky Pamy.

"Nevidíš paní purkmistrová, ať se septá paní notářky," ozval se zvučný hlas paní poštmistrové.

Společnost rázem utichla při těchto slovech úřasem. Paní purkmistrová, tato škála ženská, o kte-

rou se veškery vlny klepův a novinek odráží, se jednou pohnula a něčemu nevěří? Co to asi je?"

"Prosím, prosím," zvolala paní notářová, "čím mohu sloužiti?" "Vypravuju paní purkmistrové velkou novinu, kterou jste ráčila ráno se mnou sděliti, když jsem se zastavila na skok u vás po máí."

"Ano, ano, pravda to je! Právě také a paní radovou o tom hovoříme..." "Jaká novina, paničky?" ozval se pisklavý hlas slečny Baby, která měla výsadu na noviny a klepy městské. Chystala se již, že zvolá: "Ty máj bože! To je už něco starého, to já už dávno vím!" Avšak neřekla ani slova pro udívení, které jak jí, tak celé kávové společnosti se zmocnilo.

"Ze se milostpaní baronka Levinská provdla za malíře Květen-ského!"

Okamžik ustrnutí všeobecného, pak téměř jednohlasný výkřik: — "Nemožno!" Právím téměř jednohlasný, poněvadž paní Pravomila mlčela a nepokojně se pohybovala na seši své.

"Prosím, paničky," ozvala se paní notářová, "mám to z dobrého a jistého pramene! Neřeknu jen tak něco na bůh zdař! Věru jsem se sešla s paní správovou z Olšova u modlatky. Kupovala si klobouk zimní, ale to vám byla krása. Byl to model z Vídně. Na levé straně houkala se tmavě červená rúže..."

"A co říkala?" ozval se netrpělivý hlas ve společnosti. Klobouk v tomto okamžiku nebalvil.

"Vypravovala mi, že odjela vřehnost den před tím do Prahy, kde se dá oddati s malířem, načež oba odeštnější do Italie na dva neb tři roky, aby malíř mohl konati svá studia."

Nastalo mlčení, za kterého se oči všech upíraly k paní Pravomile. Což ta zrádná by nebyla o tom věděla? Paní Pravomila pohledím se nevyhýbala, ale neodpovídala na ně. Klidně vstala, obrátila se ke stolu kredeněnému a řádivě Paní Pravomila nalévala do sklenek perleňové vína.

"Kde na to vzala?" myslily si paničky, "to něco stojí!" Nahlas pronášely se úsudky o rovině.

"Bohatá baronka a malíř, toté zvláštní!"

"Ten muž má štěstí!" Tak a podobně se soudilo kolem stolu.

"Hezký je, proč by se bohatá paní neprovdala za muže chudého a nevolila z lásky?" pravila paní poštmistrová.

Tu přejala řeč domácí paní, která byla zatím nalila vína do sklenek, rozdala a nyní na své místo se postavila v poseti řeznickou.

"Ano," pravila, "paní poštmová má pravdu!" Odkušala, opěla ruce o stůl, na němž zříceniny dorčív a pamlbkův smutně hlásaly pomíjejícnost všeho, a přeměřila společnost pohledem, který asi pravil: "Proč jste mi překazily divadelní moje překvapení? Což jste nemohly posečkati?"

Paničky ani nedýchaly a upíraly oči na paní Pravomilu, jako dobré žačky na učitelce.

"Paničky a slečinky, etné hosti moje!" pronesla paní domácí hlasem pozdvíženým a veleným.

"Člehtilá, vysokomyslná a velkodušná paní baronka Levinská z Bělopolce, společněná presidentka "Vesny", která štědře obmýšlil spolek dary, uložila mi, abych vás ve jménu jejím sevala, poněvadž jí toho nebylo možno, aby učinila, totéž sama na Olšově."

"Ach, ach, ach!" ozývalo se kolem ve všemožných stupních, ale význam byl tč. Znamenatý: "proto ta nádhara!" "To je hezké od paní baronky!" "Jak zná způsob!"

"Mám s vámi sdělití pozdravy její, kterými se a vámi loučí a volá na shledání! Učinila mne svou prostřednicí, že ji zastupuju ve spolku a ve jménu jejím mám čest vás, etné paní a slečny, oznámiti, že se provdla za pana Květen-ského, umělece v malířství. Snubní listky zále vám z Prahy pošlou..."

Paničky kývaly spokojeně hlavou.

"Pozvedněme nejprve sklenky a připijme na zdraví snoubenou!"

Společnost povstala, sklenky se porvedly, zazvonily a perleň vína se pilo na zdraví.

"Sláva snoubeněm!" provolala paní notářka.

"Sláva, sláva!" zavznělo ve sboru.

(Pokračování.)

Frank Svoboda
Umělecký závod
POMNÍKOVÝ
Největší
sklad pomníků
ve Spojených Státech
1215-25 So. 13th Str.
OMAHA, NEBR.
Phones:
Office: Douglas 1872.
Residence: Douglas 5216.

— Útulné zařízení —
HOSTINEC 1502 WILLIAM UL. OMAHA
vlastní!!
PETR JOHÁNEK
Znameníť Schlitzův ležák na čepu. Lahodné likéry a doutníky. — Čisté pokoje pro domácí i krajany z venkova

Tel.: Úřadovna Douglas 3630
Obydlí Tyler 2982
DR. V. V. ŘEŘUCHA
lékař osteopatie
Úřadovna v č. 203—204 McCague Bldg., roh 15. a Dodge ul. Omaha, Nebraska.

FRANK BRODIL
majitel feznického a uzenářského závodu.
1250 Již. 13. ul. Tel. Doug. 4333. Omaha
Nejlepší a nejčerstvější zboží stále na skladě. O pravdivosti toho svědčí neustálé vzrůstání kruhu zákaznickva. Přesvědčte se!

Odstěhujte
uložte své věci u spolehlivé skla
diální společnosti
Gordon Fireproof Warehouse & Van Co.
Doug. 394. 219 N. 11. St. Omaha

+++++
Zkoušení očí zdarma. — Příspěš:
+ bování brejlí. — Rozbitá skla
+ nabražena.
GREENBERG BROS.
— optikové. —
+ Pokoj A. 1 Bushman block,
+ sev. vých. roh 16. a Douglas
+ 35-ť
OMAHA, NEBR.
+++++

Sloup a Mirácký
vlastní první třídy moderně zařízený
HOSTINEC
v č. 1265 So. 14. St. Omaha
Všeho druhu likéry, řízné pivo a nejlepší doutníky stále na ruce. — Telefon Douglas 7437.

Moderně zařízený a největší
feznický a uzenářský závod
vlastní nejstarší fezník,
V. F. KUNCL
č. 1244 So. 13th St., Omaha.
Má na skladě vždy velké zásoby žerstvého různého masa, jakož i znamenitých domácích uzenářských výrobků. Ceny rovněž nízké jako u jiných. Zboží možno objednatí telefonem. Douglas 1198.

Kotěra & Sloup
vlastní hojně zásobený obchod
groceryní a železářský.
č. 1261 So. 16. Str. — Tel. Doug. 5573.
Hospodyňky ušetří vždy peníze, budou-li s námi obchodovat. Vždy čerstvé maslo a vejce. 471

LOUIS BERKA,
český právník a veřejný notář
336 Bee Bldg., Omaha
Vymáhá dědictví a srovnává majetek zde i v Čechách. Dá vám dobrou radu a zastoupí vás ve všech soudních případech. — Tel. Douglas 5967.

Setřte **Guinness** kupony
THE BEER YOU LIKE
A DOSTAŇTE CENNÉ PREMIE
FRED KRUG BREWING CO.

Joseph Bliss & Son Co.,
komisionární živým dubytkem.
Uspokojný prodej. Uvážlivé vystoupení.
SOUTH OMAHA, NEBR.

7% NA VAŠE PENÍZE
ZARUČENÉ
VÍTE JAK ZALOŽIT
HOME BUILDERS INC. OMAHA

Kdykoliv jste ve městě, zajděte navštívit
ADAMA SLOUPA
elegantní hostinec
v č. 324 - 13. a Harney ul., Omaha
Znameníť pivo, výborné likéry, chutný luně a veselá společnost.

C. H. Kubát,
právník a veřejný notář.
V oboru svém zkušený. Spolehlivý zástapce u všech soudů.
403 Barker Block 15. a Farnam
Tel. Douglas 6867 Omaha, Nebr.

Dr. Chas. Rosewater
český lékař
Úřadovna: 210 Bee Bldg., OMAHA.
Ord. hodiny — 11 do 12 hod. dopol.;
2 do 4 odp.; 5:30 do 6 odp.
V neděli: 10 do 12 hod. dopol.

Stolz Old Saxon Brew
ALWAYS POPULAR

Choeme Vám prodati
dříví pro Vaš dům
a stáj.
Pošlete Vaš rozpočet k bezplatnému uvážení
Laciné dříví
Píšte si o ceny materiálu dovečného až na Vaši staniční
HOWLAND LUMBER CO.
517 No. 24. St. So. Omaha Neb

Dr. F. A. Sedláček
OMAHA, NEB.
ÚŘADOVNĚ: 1270 So. 19th Street
proti Hotelu Prague
Tel. Red 4613
RESIDENCE: 1451 So. 11th street
Tel. Douglas 4286.
Dopoledne Dr. Allisonem v nemocnicích.
V ÚŘADOVNĚ od 1 do 4 hod. odpol.
V neděli od 9 do 11 hod. dopol.

CHARLES F. KUNCL
obchod pozemkový pojišťující a uhlím
Úřadovna na rohu 14. a William ul., Omaha, Neb.
Telefon v úřadovně: Douglas 8397 a v obydlí Douglas 5363.